

POSUDEK VEDOUCÍHO DIPLOMOVÉ PRÁCE

Autor práce: Bc. Šimon Kohout

Název práce: Systém pro správu lidských zdrojů

Vedoucí: Mgr. Artur Linhart

Téma diplomové práce pana Kohouta vychází z jednoho z nejdiskutovanějších interních problémů v praxi firem, zaměstnávajících zaměstnance – jakým způsobem zaměstnance získávat, pečovat o ně a dále je rozvíjet a motivovat, jak hodnotit jejich potřeby i přínos pro společnost i kolik prostředků a jakým způsobem do těchto činností investovat. Od klasického „kádrového oddělení“ bývalých státních molochů se v posledním čtvrtstoletí řešení těchto problémů posunulo od velkých i do středních a menších firem – od „úřadu“ svého druhu k menším, flexibilním a kreativním oddělením pro nábor a rozvoj zaměstnanců. Tento vývoj je způsoben m.j. skutečností, že získat nové zaměstnance požadovaných kvalit a udržet si je – spokojené, s náležitou úrovní know-how a profesionality za přijatelných nákladů – se stalo jedním z nejzávažnějších problémů firemní praxe především ve vysoce konkurenčních odvětvích, jakým je i obor informačních technologií.

Vzhledem k velkému rozsahu této problematiky se autor v rámci své práce koncentroval především na oblast podpory získávání vlastních nových zaměstnanců. Z toho důvodu v úvodu do problematiky nejprve spojil teoretická východiska odborné literatury tohoto procesu s praxí a vymezil tak obecné potřeby systému, který by činnosti při náboru nových zaměstnanců měl podporovat. Zároveň se i dotkl možností, které mají dnes firmy pro systémovou podporu tohoto procesu i správy lidských zdrojů obecně v rámci ČR. Systémů je bezpochyby více, než autor uvedl, ale vzhledem k tomu, že jejich detailní srovnání by bylo na samostatnou práci, obecný nástin dvou z neznámějších pro názornost postačuje.

Vlastním cílem práce nicméně bylo provést analýzu uvedených teoretických východisek a její implementaci ve skutečném a životaschopném systému, který by nejen proces náboru zaměstnanců podporoval, ale nevyloučil v budoucnu i jeho přesah do ostatních témat v oblasti správy lidských zdrojů v rámci dalších modulů systému, případně umožnil potenciálně i provozování webové služby. Ta by mohla zprostředkovat mnohdy drahé služby HR infrastruktury, využívané dnes velkými firmami, i na úroveň firem malých. Zároveň bylo cílem autora postupovat při tomto vývoji podle „state of the art“ metod vývoje v moderním softwarovém průmyslu a docílit tak vytvoření stabilního produktu se všemi – snad s výjimkou stránky marketingu – technologickými i jinými atributy, které obvykle mají skutečné na zakázku vyvíjené komerční informační systémy v dané oblasti.

Díky absolvování celé cesty za konečným cílem autor i prakticky zúročil teoretické znalosti v oblasti vývoje aplikací, které při studiu na FEL ČVUT nabyt. Podstoupil jejich mnohdy bolestivé přetavování do každodenní praxe analytika, vývojáře, manažera vývoje, testera či správce infrastruktury, musel i skutečně vyřešit řadu konfliktů teorie s praxí, stejně jako praktických problémů. Autor musel projít snad všemi rolmi (s výjimkou ryze finančně-obchodních), které dnes v procesu vývoje moderních aplikací známe, včetně nutnosti komunikace se „zákazníkem“, nutností samostatně jeho mnohdy vágní představy strukturovaně převést do seznamu business požadavků a obohatit či korigovat tyto požadavky v komunikaci se zákazníkem i o některé elementy vyčtené z odborné literatury. Následně zpracoval podrobnou analýzu případů užití systému a naimplementoval na základě této analýzy komplexní vícevrstvou webovou aplikaci za použití desítek různých technologií a nástrojů, jejichž bytí i izolované samostatné a plně zvládnutí zabere mnohdy jejich uživatelům řadu měsíců intenzivního studia.

Autor se nicméně ve své práci nevyhnul několika nedostatkům:

- v kapitolách uvádějících konkrétní výčet použitých nástrojů či technologií chybí MS Office/Open Office (Editor pro psaní případů užití či dalších dokumentů, spreadsheet pro management projektu, vyhodnocování časové náročnosti implementace), stejně jako použité produkty Tomcat, Jenkins či Jmeter (jsou zmíněny jen v textu práce). Autor nezmínil např. ani technologii SASS pro generování CSS, kterou použil pro vytváření vzhledu aplikace atp. Při kompletním výčtu všech použitých technologií by ještě více vynikly vysoké nároky, které byly na autora při kompletním vytváření systému kladeny.

- Některé kapitoly ohledně technologií 6.1.4 (Maven) a 6.1.5 (nástroje BC) by mohly být spíše zařazeny mezi použité vývojové nástroje (kap. 7.1), což se týká především nástroje Maven. Na druhou stranu jsou však v rámci kapitoly 6 popisovány širěji, zatímco nástroje zmiňované v kapitole 7.1 jsou popisovány pouze výčtem. Možná by se hodilo popsat i tyto nástroje. Je ovšem pravda, že vývojářské veřejnosti jsou uvedené nástroje dostatečně známé a proto je pochopitelná snaha autora práci zbytečně neztěžovat množstvím popisů, které na každého zájemce vyskočí snadno při zadání klíčového slova technologie do prohlížeče či vyvolání webové stránky v poznámce pod čarou. Autor mohl ovšem k práci připojit celkový seznam použitých nástrojů a technologií i s jejich verzemi ke každému nástroji či technologii, protože se jednotlivé nástroje v rámci svých verzí v obecné rovině co do funkce i filozofie mohou značně odlišovat.

- Ačkoliv je práce psána kultivovaným jazykem, někdy by stálo za to se zamyslet nad invenčnějšími formulacemi (např. název kapitoly 5.2.2 „Nefunkční požadavky“), autor se nevyhnul několika překlepům (dokonce i v názvu kapitoly – viz název kapitoly 7.4.3. „Vlastí komponenty“)

Ve vlastním vyvinutém systému najdeme některé vlastnosti či drobné chyby, které by byly hodny zlepšení, např:

- jasnější vedení uživatele systémem skrze vlastní obchodní procesy ve funkčnosti výběrového řízení, aby se do používání systému snadněji zapracovali uživatelé-začátečníci
- umístění tlačítek pro akce v aplikaci je možno nalézt na dvou místech, tato nekonzistence někdy ztěžuje uživatelům orientaci při ovládání systému
- i po odladění aplikace v systému zbylo několik drobných chyb, neohrožující použitelnost systému - např. „štítky“ vědomostí by neměly být senzitivní na velká/malá písmena, či další drobnosti. Tyto chyby by se ovšem podařilo s největší pravděpodobností odstranit bezprostředně po uvedení do testovacího či pilotního provozu u zákazníka v součinnosti se skutečnými uživateli systému.

I přestože je výsledek jeho práce – již z povahy systému vyvíjeného v rámci diplomové práce a tedy v omezeném čase s limitovanou dosavadní praxí a know-how – nutně funkčně omezený a jako vše na světě má i potenciál k vylepšení či rozšíření, jsem jakožto vedoucí jeho diplomové práce přesvědčen, že hlavního vytyčeného cíle vzhledem ke komplexnosti procesu vytváření aplikace velmi dobře dosáhl.

Ze všech výše uvedených důvodů předloženou diplomovou práci hodnotím známkou
B — velmi dobře.

V Praze, dne 4. června 2016

Mgr. Artur Linhart, vedoucí dipl. práce